

LISZKA GYÖNGY

Lidércfény

Álmomban egy új ösvényen jártam,
Sötét, nyirkos és mohás talajon,
Nem tudom, miért vitt arra lábam,
Csak a hideget éreztem a talpamon.

Sötét volt, a legerősebb lény,
Mi elnyeli a szívek kedvességét,
S rettegtem, mert szemem nem lelt fényt,
Féltem az árnyak hűvösségét.

Belém karmoltak a reszkető ágak,
Belevájtak testem húsába,
Véremet itták a vészjóslo árnyak,
Beleláttak lelkem múltjába.

Nevetve idéztek fel minden rémet,
Mitől valaha is félelem fogott el,
Elém állították a legrosszabb képet:
Magányomban csak a Sötét ölel.

De hangodat hallottam, és futni kezdtem,
Követtem istenek adta dallamod,
Bár alakodat sehol sem leltem,
Elért hozzám, ahogy nevem suttogod.

Hangod ragyogása utat tört az éjben,
Kacsaringós látomás ért előttem földet,
Így botorkálok követve a sötétben
Örökkön izzó smaragdfényedet.

Lelked vezette eltévedt lelkemet,
Így a sűrű erdőből egy tisztásra értem,
Nem tudom, hogy mondhatnék köszönetet
Azért, mert jöttél, amikor féltem.

Megmentóm voltál és tanítóm.
Álom-távoli alakod lett térképem:
Élted után is maradtál útmutatóm,
Látomásként keringő Lidércfényem!

Egy éjszakán

Egyedül bámulom a fénytelen eget,
Végtelen hosszú éjszakákon át,
A Sötét öleli magányos szívemet,
Örök társam lett az Árny.

Titkomat dúdoló a végtelen mélybe,
A képzelt csillag ezüstöt szór rám,
Szikrázik a penge erőtlen kezemben,
Jelzőfényem lett az Árny.

A felzúgó büntudat gyenge bőrt éget,
Édes társ a régen várt hallgatás,
Csuklómról gyöngyként gördül le vörös vérem,
Már testemmé vált az Árny.

Leinad

Hiányod miatt sír minden őrjöngő szó,
Létedért kiált.
Ha tehetném, Leinad, kiállnám a kint,
Mit lelked kiállt,
Elmúlnék a tűzben, mit kínál a pokol,
Csak te élj tovább...
Követnélek, Leinad, merre hangod hív,
De már nincs hová!

Megkergült a világ, mert elmentél innen,
Minden fejre állt!
Nem lelem az eget, a földet, a helyem,
Nincs már semmi más...
Csak hiányod marja magát a szívembe,
S nem jó gyógyulás,
Emelt fővel hordom magányos terhemet,
Egy életen át.

Nem érti halk szavaimat, rajtad kívül,
Soha, senki más,
Nem látja senki sem, milyen sokat ér egy
Csöndes suttogás,
Sötét és baljós árnyak állnak most körül,
Itt a vallomás:
Szívembe zártalak rég, mert megízleltem,
Lelkednek csókját.

Akkor kettőnkért a mi közös mezőnkön
Egy kék rózsza állt,
Azt ígérted nekem, velem maradsz mindig,
Karod haza vár...
Angyaltestedet ma már elnyelte a föld,
Lelked messze szállt,
És megkopott sírkövednél érted ma is
Egy kék rózsza áll.

Ugyanígy

Ha vihar volnék nyári éjen,
Ha kard volnék kettős éllel,
Ha szél volnék a csatatéren,
Ha víz volnék ajkad érve,
Vagy ha lennék önmagam szerepében:
Én akkor is, ugyanígy szeretnék.